

vyhovovat. Již několik let se táhne spor mezi herečkou Ivanou Jirešovou a novinářem Ondřejem Höppnerem, otcem její tříleté dcery Sofie. Soud rozhodl, že holčička má dva týdny pobývat u matky a dva u otce. Podle herečky je však střídání prostředí a zvykání si na partnerku biologického otce pro tak malé dítě příliš náročné. Především prý proto, že až do doby, kdy soud střídavou péči nařídil, dítě se svým otcem nikdy nežilo.

A jak se tatínkové dovedou vypořádat s typicky ženskými pracemi? „Bydlíme v jednom domě společně s mou mámou, i když každý v jiném bytě,“ vysvětluje Lubomír Miškovský. „To mi situaci velmi usnadnilo. Postarala se o praní a žehlení, ale jinak jsem fungoval já. Ale samozřejmě jsem někdy objevoval Ameriku, třeba že nádobí z myčky se musí po umytí taky vyndat a to špinavé do ní zase naložit. Ani lednička se sama nenaplní.“ Naučil se také vařit, ale bez obalu přiznává, že leckdy vezmou zavděk chlazenými hotovými jídly.

A v čem ho starost o děti změnila? Chvilí přemýšlí a pak nás zavede do pracovny, kde jsou dva stoly. Jeden masivní a naproti malý dětský. „Sedáváme tady se synem společně. Já řeším právní a obchodní záležitosti, on píše úkoly, nebo maluje. Když něco neví, zeptá se a má hned odpověď. Dřív jsem se v pracovně dokonce zamykal, aby mě nikdo nerušil. Teď už si to ani jinak představit nedovedu,“ uzavírá.

BEZ RODIČŮ BY TO NEŠLO

Stanislav K. se stal ze dne na den vdovcem a zůstal sám se dvěma malými dětmi. Dceři bylo pět, synovi devět. Soukromí i práce se mu během několika hodin otočily o sto osmdesát stupňů.

„První týden a měsíce nám byli největší oporou hlavně mí rodiče, kteří naštěstí žijí také v Praze. Máma se ujala domácnosti a já se mohl v prvním

Dřív se Lubomír Miškovský v pracovně před dětmi zavíral. Dnes ji sdílí synem-prvnáčkem.

období věnovat bez velkých nerváků práci, která mě držela ‚nad vodou‘, a hlavně dětem.“

I přes výraznou pomoc babičky a dědy však začal i on objevovat nový svět. Chodil na třídní schůzky nebo si zaplatil kondiční jízdy, aby po letech mohl zase řídit auto. Posadit se za volant však nebylo v okamžiku, kdy děti přišly o mámu, to nejhorší. Standa uznává, že bez dědy a babičky by jejich domácnost asi byla vzhledem k jeho časově náročnému zaměstnání zcela nefunkční. „Nikdy předtím jsem nepral a nežehlil. Učil jsem se to na jednodušších kusech oblečení a postupně přecházel na složitější. A zpočátku jsem občas něco spálil,“ vzpomíná už s humorem.

BOJ NA TRHU PRÁCE

Psychologové se od jakékoli formy otcovské výchovy a péče rozhodně neodvracejí. „Střída-

vá výchova se zvolna stává standardním případem je ale třeba posuzovat upozorňuje psycholog Karel Hun

V rodinách, kde otec schází, nejen párkrát v měsíci, bývá podle některých výzkumů až o 10krát vyšší pravděpodobnost, že dítě spáchá sebevraždu. Má rovněž větší sklon k poruchám chování a v dospělosti ve škole. U dívek hrozí především sexuální zkušenosti, brzké rodičovské střídání partnerů.

Monika Kopřivíková z Children's Hospital domnívá, že absence mužského vzoru může být příčinou horšího prosazení v životě, především v zaměstnání. „Po vyrůstání jen s matkou, hrozí větší problémy, než se v dospělosti hůř prosadí na trhu práce.“ ■

Lepší rodič neexistuje!

V 80. letech provedli švédští rodinní psychologové Bente a Gunnar Öbergovi výzkum na téma střídání péče v rozvedených rodinách, kde nebyly děti svěřeny do výchovy jen matce. A došli k zajímavým závěrům:

- ▶ Pro děti pokračuje rodinný život.
- ▶ Spravedlivé rozdělení rodičů, žádný z nich není ten „lepší“.
- ▶ Děti mají menší pocit viny za rozchod.
- ▶ Necítí ztrátu otce.
- ▶ Chlapci nepřicházejí o mužský model.
- ▶ Zmenšuje se riziko přerušování důležitých kontaktů v období puberty.

V České republice byl Institut střídavé péče zaveden od roku 1998 zákonem č. 91/1998 Sb. Do té doby existovala jen možnost svěřit dítě do péče jednoho, nebo druhého z rodičů. Přesto se z hlediska české justice jedná o zatím okrajovou záležitost. V roce 2005 tento model uplatněn u šesti set rozvodů, v 18 000 případech získala dítě do péče matka, v 1600 otec. Na vině je obava mužů o svůj typ výchovy vůbec žádat. Většina z těch, kteří o tom uvažovali, vše předem vzdali kvůli nechtěné absolvovat dlouhé soudní spory.